

Arrest

nr. 294 452 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 juli 2020 en verzoekt op 13 juli 2020 om internationale bescherming. Op 9 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Dah Mazang in het district Qarghayou in de provincie Laghman in Afghanistan, waar u tot uw vertrek in de late zomer van 2019 verbleef. U ging niet naar school en werkte als landarbeider.

Uw vader D. M. werkte als bodyguard van G., de directeur van de nationale veiligheidsdiensten. In 2010 kwamen zij allebei om bij een bomexplosie die tegen G. was gericht door de Taliban. Een jaar later werd uw broer A. 's nachts om het leven gebracht toen hij terugkeerde van de moskee. Uw broer F. M. (O.V. ...) ontving vervolgens een dreigbrief van de Taliban en ontvluchtte het land naar België.

Twee of drie maanden voor uw vertrek ontvingen u en uw overblijvende broer W. op jullie beurt een dreigbrief van de Taliban, waarop W. zich bij die groepering aansloot. Hij deed dit om jullie familie veilig te stellen, maar kwam reeds na twee maanden om bij een aanval op een veiligheidspost in Surkhakan. Reeds enkele dagen later kreeg u opnieuw een dreigbrief waarin u werd opgeroepen om u aan te sluiten bij de Taliban, waarop u naar uw neef in Aziz Khan Kas vluchtte, op twintig minuten met de auto van Dah Mazang. Daar regelde uw neef een smokkelaar, met wie u het land verliet.

U verliet Afghanistan uit angst voor zowel de Taliban als de overheid, omdat beide groepen familieleden van u doodden en u niet vertrouwden.

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk naar België, waar u op 13 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara, een verklaring van de maliks over uw problemen en een dreigbrief van de Taliban neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden*

betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. **Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.**

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk afkomstig bent uit het district Qhargayo van de provincie Laghman.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Ten eerste stelt het CGVS immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 13 juli 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op 20 juli 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 31 juli 2020 een leeftijd werd toegekend van 20,71 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige.

Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als vijftien in 1397, wat overeenkomt met 2018, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat dat is wat uw moeder u vertelde (CGVS p. 5), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind.

Ten tweede draagt ook uw gebrek aan kennis over uw familie niet bij aan de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit. Zo zegt u eerst dat u niet weet hoe de man van uw zus R. heet (CGVS p. 10), hoewel u later wel de naam H. opgeeft (CGVS p. 12). U weet echter nog steeds niet hoe oud hij is en zegt dat hij sowieso ouder dan u is, maar u hebt hem nog nooit ontmoet, omdat u werkte ten tijde van hun trouwfeest (CGVS p. 12). Dit komt weinig waarschijnlijk over, te meer daar u bij uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk vermeldde dat uw zus elf was en dat ze nog bij uw ouders woonde (LPD p. 3). Nog in Oostenrijk vermeldde u dat uw broer W. 15 was, dus jonger dan u (LPD p. 3), hoewel u hem in

België een leeftijd van 19 of 20 aanmeet, dus ouder dan u. (CGVS p. 9). In Oostenrijk sprak u ook over een zus die S. heette (LPD p. 3), in België werd dit B. (CGVS p. 9-10). U wijt deze tegenstrijdigheden aan de foute vertalingen van de Oostenrijkse tolk (CGVS p. 21), maar dat lijkt geen afdoende verklaring voor de fouten in leeftijden en namen.

Naast de onduidelijkheid in verband met de naam van de man van uw zus, zitten er namelijk ook tijdens uw persoonlijk onderhoud nog hiaten in uw familiale kennis. Zo weet u niet hoeveel maternale ooms en tantes u heeft, en u kan er zelfs maar één van opnoemen, namelijk de moeder van de neef die u hielp met vluchten. (CGVS p. 10) U verklaart dat uw moeder daar nooit iets over zei (CGVS p. 11), maar die verklaring is niet geloofwaardig, zeker in een op familie georiënteerde maatschappij als de Afghaanse. U weet ook niet wie met uw paternale tante P. getrouwd was, hoe lang zij al overleden is of waar zij woonde, wat u dan weer wijt aan uw erg jonge leeftijd toen zij overleed (CGVS p. 11). Ten slotte weet u ook niet wat voor werk de vader van de eerder genoemde neef deed, hoewel u daar enkele dagen verbleef. (CGVS p. 11) Al deze elementen samen doen vermoeden dat u enkel op de hoogte bent van die aspecten van uw voorgehouden identiteit die onmiddellijk relevant zijn voor uw voorgehouden vluchtrelaas. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw identiteit en bijgevolg ook die van uw relaas danig.

Ten derde beweert u in België dat u niet opgeleid bent (CGVS p. 13), hoewel u in Oostenrijk aanhaalde acht jaar scholing te hebben genoten (LPD p. 2).

Ten vierde verklaart u in België dat u geen documenten had in Afghanistan, anders dan de documenten die u neerlegde (CGVS p. 4). In Oostenrijk zei u echter dat u uw reispas kwijtraakte in Turkije (LPD p. 4). Deze tegenstrijdigheid wijt u weer aan het gebrekkige taalbeheersingsniveau van de Oostenrijkse tolk (CGVS p. 21), maar ook hier wijkt de vertaling te ver af van wat u beweert te hebben gezegd om geloofwaardig te maken wat u beweert te hebben gezegd.

Ten slotte is ook uw profiel als landarbeider van een bedenkelijke geloofwaardigheid. U geeft namelijk aan dat u mee betrokken was bij de teelt en het snoeien van komkommer en tomaten. Dat snoeien houdt volgens u echter enkel in dat u onkruid moet verwijderen en dan de vruchten moet plukken. (CGVS p. 14) U vermeldt niet dat het, zeker bij tomaten, noodzakelijk is de zijscheuten bij te snoeien, wat bekend staat als 'dieven', om een goede oogst te krijgen. Dit is kennis die verwacht kan worden van iemand die uw beweerde beroep heeft uitgeoefend.

Deze elementen samen werpen grote twijfels op over uw voorgehouden identiteit, en bijgevolg ook over uw voorgehouden regio van herkomst en uw verdere asielrelaas.

Ten eerste geeft u blijk van een groot gebrek aan geografische kennis van uw regio. Ten eerste maakte u een fout bij de wegbeschrijving van uw woonplaats Dah Mazang naar uw laatste verblijfplaats Aziz Khan Kas, en dat in een wegbeschrijving die al erg summier was. U verklaart dat u langs Surkhakan reed, (CGVS p. 6) maar dat ligt niet tussen Dah Mazang en Aziz Khan Kas in. Ook kan u het landschap in de buurt van Aziz Khan Kas niet beschrijven (CGVS p. 33), ondanks dat uw enige levende familie daar verblijft en u daarheen vluchtte. Ten tweede is uw kennis van de gebieden in uw buurt die net buiten de provinciegrenzen van Laghman vallen, volledig onbestaande. U kan niet aangeven welke districten of zelfs provincies er aan Qarghayou grenzen (CGVS p. 32) en kan bij navraag ook geen plaatsnamen geven in Surkhrod, Behsud of Khogyani (CGVS p. 32-33), districten die tussen vijf en twintig kilometer van uw beweerde plaats van herkomst liggen. Nazar Abad, een plaats in Surkhrod die op minder dan tien kilometer van uw beweerde woonplaats gelegen is, kent u hoegenaamd niet (CGVS p. 33). U weet ten slotte ook niet of uw district aan Pakistan grenst (CGVS p. 33), hoewel zelfs de provincie Laghman nergens aan Pakistan grenst. Uw gebrek aan kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst danig, en de beperking van uw kennis tot de provinciegrenzen van Laghman doet vermoeden dat u zich weliswaar grondig heeft voorbereid, maar dat u zich daarbij beperkte tot de strikte administratieve grenzen van uw beweerde regio van herkomst.

Ten tweede is ook uw kennis over de inwoners van Qhargayo zeer beperkt. Ten eerste kent u de Pashai niet, een bevolkingsgroep die nochtans ongeveer een kwart van de bevolking van uw beweerde district van herkomst uitmaakt. Ten tweede kan u weliswaar enkele namen opnoemen van lokale overheidsfunctionarissen, maar u kunt over geen van hen meer vertellen dan hun naam (CGVS p. 16-17). U weet ook niet wie de Talibanleider in uw buurt was en kunt geen enkel bekend Talibanlid opnoemen. (CGVS p. 18) Bovendien kan u ook niet aangeven hoe de Taliban haar geld verdiende (CGVS p. 33). Ten derde geeft u aan dat er geen vluchtelingen zijn in Qhargayo (CGVS p. 35), ook niet wanneer u gevraagd

wordt naar Surkhakan (CGVS p. 27; 33), waar nochtans een vluchtelingenkamp gevestigd is op minder dan vijftien kilometer van uw beweerde woonplaats.

Ten derde kan u geen concrete voorbeelden geven van recent gebeurde gevechten of incidenten, u zegt enkel dat u vaak wakker schoot van explosies en schoten (CGVS p. 33-34). Als inwoner van de regio, die bovendien naar het radionieuws luisterde (CGVS p. 17), kan echter verwacht worden dat u toch wel enkele incidenten zou kunnen opnoemen.

Ten slotte bent u niet op de hoogte van de 270 meter lange dijk die de overheid in Dah Mazang aanlegde vanaf 2014 (CGVS p. 35), een project dat u toch opgevalen moet zijn als u daar negentien jaar lang woonde.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qhargayo gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, **aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kaderkhel heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.** Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 26 juli 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. (CGVS p. 35) Er werd reeds aan het begin van het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 2) benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, **aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Qhargayo**

heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas ook uit volgende vaststellingen.

Ten eerste legt u de oorsprong van uw problemen bij het beroep van uw vader, maar u weet dit niet aannemelijk te maken. Uw verklaringen over zijn job kan u namelijk niet ondersteunen met documenten (CGVS p. 21-22). Bovendien zegt u geen overlevingspensioen ontvangen te hebben na de dood van uw vader (CGVS p. 23), hoewel hij stierf als de bodyguard van een directeur van de nationale veiligheidsdiensten, een erg belangrijke job (CGVS p. 21-22). Ook uw broer wist tijdens zijn verzoek om internationale bescherming het beroep van uw vader reeds niet aannemelijk te maken. (Toekenning Subsidiaire Beschermingsstatus p. 1-2) Deze elementen leiden ertoe dat u het beroep van uw vader niet aannemelijk weet te maken, en bijgevolg ook niet de aanslag op zijn leven en de problemen met de Taliban die uw familie ten gevolge hiervan ondervond.

Ten tweede weet u uw acute vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken. Ten eerste merkte het CGVS reeds in de beslissing over uw broer F. M. op dat uw familie ondanks de bedreigingen die geuit werden tijdens de twee à vier jaar na het overlijden van uw vader geen acties ondernam om uit de handen van de Taliban te blijven (Toekenning Subsidiaire Beschermingsstatus p. 2). Ook na zijn vlucht ondernamen u of uw familie geen verdere stappen om dit te bewerkstelligen. In de zes à zeven jaar tussen de vlucht van F. M. en die van uzelf (de behandelende PO maakte hier tijdens het persoonlijk onderhoud een rekenfout, waardoor daar steeds over vier jaar wordt gesproken. Dit is echter niet pertinent voor deze beslissing, nvdr) bleven jullie de hele tijd in hetzelfde huis wonen (CGVS p. 24), hoewel u wist dat de Taliban deze woonplaats kende. Zelfs na de dood van uw broer W. verbleef u nog vijftwintig dagen in uw huis in Dah Mazang (CGVS p. 29). U verklaart weliswaar dat u zich daar verstopte, maar uw eigen huis, het adres waar de Taliban nota bene haar dreigbrieven afleverde, kan niet beschouwd worden als een logische verstopplaats.

Ten tweede verblijft de rest van uw familie nog steeds in Aziz Khan Kas bij uw neef (CGVS p. 28), waar hen al twee jaar lang niets overkomt, ondanks de dreigementen die de Taliban volgens u ook aan hun adres richtte indien u niet zou gehoorzamen (CGVS p. 30). U verklaart dat de Taliban hen daar niet kan vinden, maar dit is volledig ongeloofwaardig, aangezien het om de vaste woonplaats gaat van uw enige familieleden, die bovendien niet erg ver verwijderd is van uw eigen geboortedorp (CGVS p. 30-31).

Deze elementen samen leiden ertoe dat uw verklaringen over de acute vrees voor vervolging die u kent ten opzichte van de Taliban niet geloofwaardig zijn.

Ten derde weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken. Ten eerste lieten zij dus in de zes à zeven jaar na de vlucht van uw broer F. M. niets van zich horen. U verklaart dit doordat u nog te klein was, en zegt dat ze jullie terug viseerden zodra jullie op het veld konden werken (CGVS p. 31). De Taliban stuurde dreigbrieven op waarin ze jullie opriepen om mee jihad te voeren vanaf één à twee maanden voor uw broer W. zich bij hen aansloot (CGVS p. 26), wat volgens uw verklaringen dan weer drie maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS p. 27). U werkte toen echter al vier of vijf jaar lang op de velden (CGVS p. 31), wat uw eerdere uitspraak dat ze jullie viseerden toen jullie op het veld konden werken tegensprekt. De Taliban trad hier dus erg terughoudend op.

Ten tweede is het niet aannemelijk dat de Taliban u en uw broer zou willen rekruteren als strijders. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U en uw broer hadden geen speciale vaardigheden, zoals u zelf toegeeft (CGVS p. 27) en bovendien is het ongeloofwaardig dat de Taliban jullie wilde rekruteren nadat ze jullie vader en broer hadden omgebracht, wat niet bepaald een reden tot loyaliteit zou

zijn voor jullie. U geeft achter aan dat ze jullie net wilden rekruteren omdat uw vader eerder bij de overheid had gediend (CGVS p. 26), wat volstrekt onlogisch is.

Ten derde is het ongeloofwaardig dat W. zo snel zo vaak ingezet zou worden als strijder. Jullie leerden thuis niet schieten en hadden zelfs geen wapens in huis, maar toch werd W. binnen de twee maanden ingezet om meerdere gewapende aanvallen te plegen (CGVS p. 27). Bovendien is het ongeloofwaardig dat de Taliban de zoon en broer van hun slachtoffers zonder enige tijd voor opleiding of ideologische overtuiging een wapen in handen zou geven om zich in erg gevaarlijke situaties te begeven samen met hun eigen strijders. Dit nadat ze hem hadden moeten overtuigen door te dreigen zijn moeder en de rest van uw familie te doden (CGVS p. 27). U kan zelf ook niet verklaren waarom dit zo snel gebeurde (CGVS p. 28).

Ten vierde is het bevreemdend dat u en uw familie geen enkele compensatie kregen van de Taliban voor de dood van uw broer als martelaar voor hun zaak (CGVS p. 28-29). U kreeg bovendien al enkele dagen na het overlijden van uw broer als martelaar voor de Taliban nieuwe brieven aan om u te rekruteren (CGVS p. 28). U kreeg dus ook geen tijd om te rouwen voor uw overleden broer.

Ten vijfde kreeg u in de vijftwintig dagen na de dood van uw broer vijf dreigbrieven waarin stond dat u moest meestrijden met de Taliban (CGVS p. 29). De maliks van uw dorp hadden bij hun bemiddelingspogingen echter bekomen dat u tweeënhalf maand de tijd kreeg om u over te geven (CGVS p. 30), waardoor het volstrekt onlogisch is dat de Taliban u deze dreigbrieven bleef sturen.

Al deze elementen samen leiden ertoe dat uw verklaringen over het gedrag van de Taliban als ongeloofwaardig beschouwd worden, wat uw relaas danig ondermijnt.

Ten vierde zijn uw verklaringen over de dood van uw broer W. tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde in Oostenrijk en bij de DVZ. In Oostenrijk vermeldde u ten eerste namelijk zelfs niet dat W. overleden was en verklaarde u dat hij nog thuis woonde (LPD p. 3). Op 14 september 2020 gaf u ten tweede bij de DVZ aan dat W. tweeënhalf jaar voor die datum om het leven kwam (CGVS Vragenlijst p. 9), dus in het voorjaar van 2018. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 26 juli 2021 zegt u echter dat hij zich zelfs pas twee à drie maanden voor uw vertrek aansloot bij de Taliban (CGVS p. 26), dus in het najaar van 2019. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten vijfde zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de documenten die u neerlegde. U verklaarde ten eerste dat alle dreigbrieven die u na de dood van W. kreeg, u opriepen om u aan te sluiten bij de Taliban. De dreigbrief die u neerlegde bevat echter enkel de opdracht u over te geven aan de Taliban omdat ze u ter dood veroordeeld hebben. Ten tweede verklaarde u dat uw broer A. gedood werd toen hij 's nachts terugkeerde van een naburige moskee, en kan u zelfs aangeven dat dit naast een waterval gebeurde (CGVS p. 24). In de brief van de maliks die u neerlegde staat echter dat uw broer verdween zonder dat iemand wist of hij nog leefde of stierf. Ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw relaas verder.

Ten zesde bevatten uw verklaringen over uw broer A. tegenstrijdigheden met die van uw broer F. M. over hetzelfde gebeurtenis. Ten eerste verklaarde u dat de dreigbrieven die jullie kregen voor de dood van A. de boodschap bevatten dat uw familie niet gespaard zou worden door jullie banden met de overheid (CGVS p. 24). F. M. gaf echter aan dat deze dreigbrieven een verbod inhielden om nog naar school te gaan (CGVS F. p. 11). Ten tweede verklaarde u dat uw A. gedood werd bij een waterval toen hij 's nachts terugkeerde van een naburige moskee (CGVS p. 24). F. M. verklaarde daarentegen dat A. onderweg was naar school toen hij neergeschoten werd (CGVS F. p. 10). Ten derde werkte A. volgens uw verklaringen als arbeider in dienst (CGVS p. 24), volgens de verklaringen van F. M. werkte hij echter op jullie eigen land. (CGVS F. p. 6) Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Ten zevende bevat uw relaas over de vlucht van uw broer F. M. tegenstrijdigheden met wat hij zelf verklaarde ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat de Taliban F. M. probeerde te rekruteren om samen met hen te strijden (CGVS p. 25). Hij verklaarde zelf echter niets over rekruteringspogingen, maar zei dat de Taliban naar jullie huis kwam omdat ze hem wilden vermoorden (CGVS F. p. 12) U verklaarde bovendien dat dit vrijwel onmiddellijk na de dood van uw andere broer A. gebeurde (CGVS p. 25), uw broer sprak over één of twee jaar later. (CGVS F. p. 12) Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan vier dagen in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen. Bovendien is uw verklaring over de reisweg die u volgde tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover aflegde in Oostenrijk. U verklaarde namelijk met de auto naar Iran te zijn gereisd (CGVS p. 18-19), waar u in Oostenrijk zei dat u van Kabul naar Teheran vloog met het vliegtuig (LPD p. 4). Ook voor dit punt geldt uw opmerking dat de tolk het Dari niet voldoende machtig was niet, te meer daar u aangaf alles wat hij zei begrepen te hebben (LPD p. 7).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 19). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder

gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

*Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 26 juli 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.*

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 4 en 5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de (weigering van de) vluchtelingenstatus. Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent enkele van de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn identiteit. Vooreerst betoogt verzoeker dat, waar de verwerende partij op verschillende plaatsen doorheen de bestreden beslissing wijst op zogenaamde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en de verklaringen die hij aflegde aan de Oostenrijkse asielinstanties, er volledig voorbij gegaan wordt aan het feit dat hij verklaarde dat er communicatieproblemen bestonden in Oostenrijk met de tolk die Iraans was en geen Pashtou sprak. Hij verduidelijkt dat hij de tolk op zich wel kon verstaan, maar dat er toch bepaalde elementen verloren moeten zijn gegaan in de vertaling. Hij besluit dat aan de verklaringen die hij aflegde in Oostenrijk dan ook geen waarde kan worden gehecht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Verder stelt verzoeker dat het gegeven dat er sprake zou zijn van kleine tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en het relaas van zijn broer F. M., het gevolg is van het feit dat er tien jaar zit tussen de verzoeken om internationale bescherming van hemzelf en van zijn broer en van het feit dat hij op het moment dat zijn broer vertrok nog een kind was. Hij voegt hieraan toe dat bepaalde herinneringen doorheen de jaren vervaagd zijn. De zogenaamde tegenstrijdigheden kunnen, aldus verzoeker, dan ook perfect logisch worden verklaard en doen geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Voorts is verzoeker het niet eens met de stelling dat hij niet zou hebben voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust. Uit het feit dat hij dacht dat hij minderjarig was, kan volgens hem niet worden afgeleid dat hij tekortkwam aan deze medewerkingsplicht of dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Hij meent dat de stelling dat een moeder zich niet zou vergissen over de leeftijd van haar kind, een stelling is zonder verdere inhoud, en vertrekt vanuit een westerse focus op tijdsverloop. Daarnaast is verzoeker van mening dat hij wel degelijk duidelijk maakte van welke regio hij afkomstig is in Afghanistan. Meer bepaald meent hij dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat hij verklaarde afkomstig te zijn uit het district Qhargayo in de provincie Laghman. Hij vervolgt dat het gegeven dat hij bepaalde geografische elementen in zijn district niet voor de geest kon halen het gevolg is van het feit dat hij zelden tot nooit buiten zijn eigen dorp kwam. Bovendien stelt verzoeker nog dat, anders dan wat de verwerende partij stelt, hij geen fout maakte bij de wegbeschrijving van Dah Mazang naar Aziz Khan Kas. Hij oppert dat Surhakan wel degelijk op de weg ligt tussen deze twee plaatsen, zoals blijkt uit de kaarten die hij in zijn verzoekschrift heeft opgenomen. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat het kennelijk onzorgvuldig is dat de verwerende partij ervan uitgaat dat hij hier een fout maakte en hier vervolgens niet verder op ingaat. Als verzoekers verklaringen op dit punt foutief werden geacht, dan had de verwerende partij hem de kans moeten bieden om hier klaarheid over te scheppen. Dit omdat dan wel duidelijk was geworden dat hij wel degelijk de waarheid spreekt. Voorts oppert verzoeker dat hij wel degelijk kennis heeft van de stammen in het district Qhargayo, daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud kon verklaren dat er Arab, Naser,

Hodkel en Tarakhel waren. Voorts stelt hij dat er zich misschien wel Pashai bevinden in het district, maar dat zij niet in zijn dorp terug te vinden zijn. Hij voegt hieraan toe dat hij bovendien geen contact had met mensen van de Pashai stam. Voorts merkt hij nog op dat hij het huidige en voormalige districtshoofd, de huidige en voormalige politiecommandant, de provinciegouverneur op het moment dat hij uit Afghanistan vertrok, zijn voorganger en volksvertegenwoordigers van Qhargayo kent. Hij vervolgt dat hij dan wel geen melding maakte van de 270 meter lange dijk in Dah Mazang, maar dat hij wel wees op de aanleg van wegen, waterpompen en elektriciteitsvoorzieningen. Luidens het verzoekschrift had hij uiteraard weet van de dijk, maar trof dit hem niet als dermate belangrijk. Hij stelt in dit verband nog dat hij bijna nooit naar de rivier ging, die enkele kilometers verder lag dan zijn woonplaats, en dat het onduidelijk is waarom de verwerende partij net aan die dijk zoveel belang hecht. Verder meent verzoeker dat het gegeven dat hij het landschap in de onmiddellijke omgeving van Aziz Khan Kas niet kan beschrijven, door hem reeds gekaderd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Hij verduidelijkt in dit verband dat hij slechts vijf dagen in Aziz Khan Kas verbleef en dat hij de woning daar slechts uitzonderlijk verliet. Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een opsomming geeft van elementen die hij beweerdelijk niet weet over zijn geboorteplaats (eveneens over de plaats waar hij tot kort voor zijn vertrek heeft gewoond), maar dat er echter schijnbaar geen (of minstens onvoldoende) rekening gehouden wordt met de elementen die hij wel weet en die aantonen dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, met name inzake infrastructuurwerken, grote overstromingen acht tot negen jaar geleden in een dorp vlak onder Surkhakan en een aardbeving enkele jaren geleden die twee minuten duurde. Waar de verwerende partij verzoeker verwijt dat hij een gebrekkige kennis heeft over zijn familie, stelt verzoeker dat het onduidelijk is op basis van welke maatstaf dit wordt beoordeeld. Hij vraagt zich af wanneer iemand voldoende kennis heeft van zijn ruimere familie. Volgens hem is dit een element dat voor elke individuele situatie anders zal zijn. Hij verduidelijkt dat hij nooit contact had met zijn ruimere familie omdat hij nooit buiten zijn dorp kwam en dat zijn moeder bovendien nooit echt vertelde over familieleden. Ook hekelt verzoeker het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel als landarbeider omdat hij niet op de hoogte is van het volledige teelproces van tomaten. Voor verzoeker is het allereerst onduidelijk waarom hij hierover zou liegen. Bovendien wenst hij op te merken dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet betrokken was tijdens het volledige teelproces, daar hij enkel als dagarbeider werd ingezet waar het nodig was, bij het snoeien en oogsten. Hij besluit dat hij om deze reden geen kennis heeft van het volledige teelproces. Tot slot gaat verzoeker nog in op het motief van de bestreden beslissing over zijn kennis inzake recent gebeurde gevechten of gebeurtenissen. Hij stelt dat hij aangaf dat hij heel vaak wakker schoot van explosies en schoten en dat dit frequent gebeurde. Volgens hem is het bijgevolg ook niet evident om daarbij één incident uit te lichten en is het onduidelijk welke details de verwerende partij hierbij nog had willen horen. Verzoeker concludeert dat hij wel degelijk aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Qhargayo in de provincie Laghman, dat zijn identiteit geloofwaardig is en dat op dezelfde wijze ook geloof dient te worden gehecht aan zijn relaas.

Vervolgens gaat verzoeker in dit middelonderdeel in op zijn asielrelaas. Vooreerst herhaalt hij kort zijn relaas en stelt hij dat dit wordt bevestigd door een verklaring van de dorpsouderen en een dreigbrief die aan het administratief dossier werden toegevoegd. Voorts stelt verzoeker dat hij te jong was op het moment dat zijn vader overleed om zich van deze periode nog veel te herinneren. Hij meent dan ook dat het gegeven dat hij of zijn broer geen details konden geven over de job van hun vader niet betekent dat deze job niet aannemelijk zou zijn. Verder oppert verzoeker dat het gegeven dat de taliban na de dood van zijn vader en het vertrek van zijn broer F. M. eerder terughoudend optraden bij het rekruteren van hemzelf en zijn broer W., niet betekent dat er geen bedreiging uitging van de taliban. Voorts meent hij dat de terughoudende houding van de taliban kan verklaard worden door de jonge leeftijd die hij en zijn broer op dat moment hadden. Luidens het verzoekschrift wordt dit bevestigd door de verklaring en de dreigbrief die hij bijbracht. Hij vervolgt dat de dorpsouderen lange tijd bemiddelend konden optreden en de situatie konden ontmijnen wanneer de druk hoog werd, maar dat dit veranderde op het moment dat verzoeker en zijn broer oud genoeg werden om te kunnen worden ingezet in de gewapende strijd. Hij verduidelijkt dat de bedreigingen toenamen, waardoor zijn broer W. zich bij de taliban aansloot. Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat het gegeven dat de taliban, zoals de verwerende partij stelt, zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, impliceert dat gedwongen rekrutering dus wel degelijk gebeurt, zij het minder frequent. Hij benadrukt dat hieruit echter niet kan worden afgeleid dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn. Net als zijn broer W. werd hij wel degelijk onder druk gezet om zich bij de taliban aan te sluiten. Vervolgens betoogt verzoeker dat zijn relaas wordt bevestigd door de door hem neergelegde verklaring van de dorpsouderen en dat het feit dat bepaalde details niet sporen met de verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal het gevolg is van het feit dat hij slechts zeer jong was toen zijn vader en broer stierven. Vervolgens voegt verzoeker nog toe dat hij duidelijk maakte dat zijn familie in Afghanistan in relatieve veiligheid is omdat ze onderduiken bij zijn neef in Aziz

Khan Kas. Bovendien stelt hij dat het enkel om zijn moeder en zussen gaat, daar hij in Afghanistan geen broer meer heeft (twee broers kwamen reeds om het leven en zijn andere broer kreeg in België subsidiaire bescherming en woont hier al reeds een tiental jaren). Volgens verzoeker worden vrouwen door de taliban relatief met rust gelaten. Tot slot meent verzoeker nog dat het feit dat aan zijn vluchtmotieven getwijfeld zou worden omdat hij geen internationale bescherming vroeg in Italië en Frankrijk, helemaal nergens op slaat. Hij benadrukt dat hij naar België kwam omdat zijn broer, F. M., hier verblijft en dat dit volstrekt logisch is.

Verzoeker besluit het volgende:

“Het feit dat de verklaringen van verzoeker enkele kleinere omissies bevatten, die bovendien allen perfect te verklaren zijn, doet niets af aan de fundamentele aspecten van het asielrelaas, dat wel degelijk geloofwaardig is. Door op basis van deze elementen het statuut van vluchteling af te wijzen getuigt de beslissing van verwerende partij niet van een zorgvuldig onderzoek.”

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de (weigering van de) subsidiaire beschermingsstatus. In dit verband betoogt verzoeker dat hij een risico loopt op het lijden van ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke behandeling, dan wel een ernstige bedreiging van het leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld. In de eerste plaats wijst verzoeker op wat hij uiteen heeft gezet in het eerste middelonderdeel, waarin volgens hem duidelijk werd aangetoond dat hij het slachtoffer dreigt te worden van (dodelijk geweld). Hij wenst hier ook bij te benadrukken dat zijn broer F. M. in 2012 in België de subsidiaire beschermingsstatus kreeg. Vervolgens stelt hij dat het duidelijk is dat er tot op heden in Afghanistan sprake is van willekeurig geweld en dat dit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bevestigd in zijn arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Hij citeert een passage uit dit arrest, waarin onder meer wordt gesteld dat de beschikbare gegevens wijzen op een situatie waar er willekeurig geweld bestaat, maar dat de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon en dat er in zulke situatie moet rekening worden gehouden met de eventuele persoonlijk omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Hij besluit vervolgens dat, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden waarbij hij in het verleden reeds herhaaldelijk bedreigd werd door de taliban, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, en in subsidiaire orde om bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift die zich nog niet in het administratief dossier bevinden.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 augustus 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.3. Op 29 augustus 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een brief van zijn broer F. M., brieven van vrienden en van zijn werkgever, documenten die zijn werk en integratie dienen te bewijzen en een vertaling van een brief van de dorpschouder.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Vooreerst (I) kan er, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan. Zo (a) bestaan er ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven identiteit, en bijgevolg ook over zijn voorgehouden regio van herkomst en zijn verdere relaas. Ten eerste stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld wat betreft zijn leeftijden dat hij een dergelijke onwaarheid blijft volhouden in weerwil van medisch bewijs. Ten tweede draagt zijn gebrek aan kennis over zijn familie niet bij aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde identiteit. Ten derde legt verzoeker voor de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties incoherente verklaringen af inzake zijn opleidingsniveau. Ten vierde legt verzoeker voor de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties incoherente verklaringen af over zijn documenten. Tot slot is zijn profiel als landarbeider van een bedenkelijke geloofwaardigheid. Daarnaast (b) is verzoekers kennis over zijn regio van herkomst, meer bepaald het district Qhargayo in de provincie Laghman, ook gebrekkig. Ten eerste geeft hij blijk van een groot gebrek aan geografische kennis van zijn beweerde regio. Ten tweede is ook zijn kennis over de inwoners van het district Qhargayo beperkt. Ten derde kan hij geen concrete voorbeelden geven van recent gebeurde gevechten of incidenten. Ten slotte is hij niet op de hoogte van de 270 meter lange dijk die de overheid in Dah Mazang aanlegde vanaf 2014. Bovendien (II) meent de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas ook uit de volgende vaststellingen blijkt. Zo (a) legt verzoeker de oorsprong van zijn problemen bij het beroep van zijn vader, maar weet hij dit niet aannemelijk te maken. Verder (b) weet hij zijn acute vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken. Ten eerste ondernam verzoekers familie, ondanks de bedreigingen die toen werden geuit, geen actie om uit de handen van de taliban te blijven in de twee à vier jaar na het overlijden van zijn vader en verbleven zij nog steeds in hetzelfde huis in Dah Mazang ook nadat zijn broer F. M. Afghanistan ontvluchtte en gedurende vijftwintig dagen na de dood van zijn broer W. Ten tweede verblijft de rest van verzoekers familie nog steeds bij zijn neef in Aziz Khan Kas, waar hen al twee jaar lang niets overkomt, ondanks de dreigementen die de taliban volgens hem aan hun adres richtten indien hij niet zou gehoorzamen. Ook (c) weet hij zijn verklaringen over het gedrag van de taliban niet aannemelijk te maken. Ten eerste lieten de taliban in de zes à zeven jaar na de vlucht van verzoekers broer F. M. niets van zich horen, tot enkele maanden voor zijn vertrek. Ten tweede is het niet aannemelijk dat de taliban verzoeker en zijn broer W. zouden willen rekruteren als strijders. Ten derde is het ongeloofwaardig dat W. zo snel zo vaak ingezet zou worden als strijder door de taliban. Ten vierde is het bevreemdend dat hij en zijn familie geen enkele compensatie zouden gekregen hebben van de taliban voor de dood van zijn broer W. als martelaar voor hun zaak, alsook dat, gelet op zijn verklaring dat hij al enkele dagen na het overlijden van zijn broer nieuwe brieven kreeg van de taliban om hem te rekruteren, hij geen tijd gekregen zou hebben om te rouwen voor zijn overleden broer. Ten vijfde is het onlogisch dat de taliban na de dood van zijn broer W. nog vijf dreigbrieven zouden sturen naar verzoeker om hem te rekruteren, gelet op zijn verklaring dat de maliks bij hun bemiddelingspogingen zouden geregeld hebben dat hij tweeënhalve maand de tijd kreeg om zich over te geven. Bovendien (d) zijn verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de dood van zijn broer W. tegenstrijdig met de verklaringen die hij aflegde in Oostenrijk en bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts (e) zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig met de documenten die hij neerlegde. Daarnaast (f) bevatten zijn verklaringen over zijn broer A. tegenstrijdigheden met die van zijn broer F. M. over dezelfde gebeurtenis. Verder (g) bevat verzoekers relaas over de vlucht van zijn broer F. M. tegenstrijdigheden met wat deze verklaarde ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming. Tevens (h) is het weinig aannemelijk dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren en legde hij voor de Belgische en Oostenrijkse asielinstanties tegenstrijdige verklaringen over zijn reisweg. Volledigheidshalve (i) merkt de commissaris-generaal nog op dat verzoeker geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde. Verder (III) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Ten slotte (IV) wordt nog opgemerkt dat verzoeker geen elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, waardoor ervan uitgegaan kan worden dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. De Raad beaamt vooreerst de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat er, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan.

2.3.5.3.1. Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de door verzoeker opgegeven identiteit, wat zijn algemene geloofwaardigheid reeds op de helling zet.

2.3.5.3.1.1. Ten eerste dient erop te worden gewezen dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn leeftijd. Verzoeker verklaarde namelijk dat hij op 20 juli 2003 geboren is en dat hij ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 13 juli 2020 16 jaar was. Uit de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij blijkt evenwel dat verzoeker op datum van 31 juli 2020 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,71 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is. Deze beslissing van de Dienst Voogdij werd aan verzoeker ter kennis gebracht, er werd naar verwezen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de beslissing bevindt zich in het administratief dossier (map 'documenten buiten de asielpcedure'), zodat hij de inhoud ervan kan verifiëren.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid op de hoogte gebracht in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. De leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij stond dan ook vast ten aanzien van de commissaris-generaal en staat ook in het kader van de huidige beroepsprocedure vast ten aanzien van de Raad.

Nadat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het gegeven dat zijn beweerde leeftijd niet overeenstemt met de resultaten van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, lijkt verzoeker deze resultaten eerst te aanvaarden. Verder in zijn persoonlijk onderhoud haalde verzoeker aan dat hij de leeftijd vermeldde die zijn moeder hem meedeelde en verwijst hij ook naar de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde taskara waarin vermeld staat dat hij 15 jaar oud was in 2018. In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal enerzijds dat het te betwijfelen valt dat een moeder zich op dergelijke flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind en anderzijds dat deze taskara verzoekers beweerde leeftijd vermeldt, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test, uitgevoerd door de Dienst Voogdij, wat vraagtekens doet rijzen over de echtheid van het document. De verwerende partij besluit terecht dat verzoeker de Belgische asielinstanties doelbewust tracht te misleiden door, in weerwil van de medewerkingsplicht, zich gevoelig jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is en door een taskara neer te leggen die niet correct zijn werkelijke leeftijd vermeldt om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde taskara, merkt de Raad nog op dat uit de objectieve informatie, gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 9), blijkt dat Afghaanse (identiteits-) documenten weinig betrouwbaar zijn, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso bijzonder relatief is.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de stelling van de commissaris-generaal dat een moeder zich niet zou vergissen over de leeftijd van haar kind, vertrekt vanuit een westerse focus op tijdsverloop. Dit kan echter geenszins overtuigen, gelet op de vaststelling dat er minstens drie jaar ligt tussen verzoekers beweerde leeftijd (16 jaar) en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek (19 jaar), wat een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door zijn verklaring dat dit de leeftijd is die zijn moeder hem meedeelde en de algemene bewering dat de verwerende partij vertrekt vanuit een westerse focus op tijdsverloop. Zelfs in een Afghaanse context kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een dermate groot verschil, van verschillende jaren, met zijn vermeende leeftijdgenoten in Afghanistan verzoekers moeder, of minstens verzoeker zelf, in de loop der jaren en gedurende zijn ontwikkeling en groei toch zou moeten zijn opgevallen. In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte

geboortedatum niet kennen en dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in de westerse cultuur, kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die overigens wel een exacte geboortedatum wist op te geven, gelooft minstens drie jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is, louter omdat zijn moeder dat hem zou hebben verteld. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht beduidend jonger voordeed met een vermoede afwijking van minstens drie jaar, ondermijnt wel degelijk zijn algemene geloofwaardigheid.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker, gezien hij – ondanks dat hij initieel tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweerde de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij te aanvaarden – hierover frauduleuze verklaringen afgelegde en een mogelijk vervalst document voorlegde dat niet correct zijn werkelijke leeftijd vermeldt om een dergelijke onwaarheid vol te houden, wel degelijk heeft getracht de asielinstanties te misleiden door te doen geloven dat hij minderjarig was en heeft hij in dit verband, in weerwil tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, niet voldaan aan de medewerkingsplicht die in zijn hoofde bestaat.

2.3.5.3.1.2. Ten tweede stelt de commissaris-generaal terecht een gebrek aan kennis bij verzoeker vast inzake zijn familie. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Ten tweede draagt ook uw gebrek aan kennis over uw familie niet bij aan de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit. Zo zegt u eerst dat u niet weet hoe de man van uw zus R. heet (CGVS p. 10), hoewel u later wel de naam H. opgeeft (CGVS p. 12). U weet echter nog steeds niet hoe oud hij is en zegt dat hij sowieso ouder dan u is, maar u hebt hem nog nooit ontmoet, omdat u werkte ten tijde van hun trouwfeest (CGVS p. 12). Dit komt weinig waarschijnlijk over, te meer daar u bij uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk vermeldde dat uw zus elf was en dat ze nog bij uw ouders woonde (LPD p. 3). Nog in Oostenrijk vermeldde u dat uw broer W. 15 was, dus jonger dan u (LPD p. 3), hoewel u hem in België een leeftijd van 19 of 20 aanmeet, dus ouder dan u. (CGVS p. 9). In Oostenrijk sprak u ook over een zus die S. heette (LPD p. 3), in België werd dit B. (CGVS p. 9-10). U wijt deze tegenstrijdigheden aan de foute vertalingen van de Oostenrijkse tolk (CGVS p. 21), maar dat lijkt geen afdoende verklaring voor de fouten in leeftijden en namen.

Naast de onduidelijkheid in verband met de naam van de man van uw zus, zitten er namelijk ook tijdens uw persoonlijk onderhoud nog hiaten in uw familiale kennis. Zo weet u niet hoeveel maternale ooms en tantes u heeft, en u kan er zelfs maar één van opnoemen, namelijk de moeder van de neef die u hielp met vluchten. (CGVS p. 10) U verklaart dat uw moeder daar nooit iets over zei (CGVS p. 11), maar die verklaring is niet geloofwaardig, zeker in een op familie georiënteerde maatschappij als de Afghaanse. U weet ook niet wie met uw paternale tante P. getrouwd was, hoe lang zij al overleden is of waar zij woonde, wat u dan weer wijt aan uw erg jonge leeftijd toen zij overleed (CGVS p. 11). Ten slotte weet u ook niet wat voor werk de vader van de eerder genoemde neef deed, hoewel u daar enkele dagen verbleef. (CGVS p. 11) Al deze elementen samen doen vermoeden dat u enkel op de hoogte bent van die aspecten van uw voorgehouden identiteit die onmiddellijk relevant zijn voor uw voorgehouden vluchtrelaas. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw identiteit en bijgevolg ook die van uw relaas danig.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat het onduidelijk is op basis van welke maatstaf dit wordt beoordeeld. Hij vraagt zich af wanneer iemand voldoende kennis heeft van zijn ruimere familie. Volgens hem is dit een element dat voor elke individuele situatie anders zal zijn. Hij verduidelijkt dat hij nooit contact had met zijn ruimere familie omdat hij nooit buiten zijn dorp kwam en dat zijn moeder bovendien nooit echt vertelde over familieleden.

De Raad stelt dat, gelet op het gegeven dat de Afghaanse maatschappij zeer familie georiënteerd is, er kan verwacht worden dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming kennis heeft van zijn ruimere familie. Niettemin is het mogelijk dat dit in uitzonderlijke gevallen niet zo is. Verzoeker beweert dat hij dergelijke kennis niet heeft omdat hij nooit buiten zijn dorp kwam en omdat zijn moeder nooit echt vertelde over familieleden. In dit verband wenst de Raad aan te stippen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker niet enkel in zijn dorp verbleef, daar hij immers verklaarde nooit buiten zijn district te zijn geweest, wat impliceert dat hij wel degelijk buiten zijn dorp, zij het enkel in de omgeving van zijn dorp en Aziz Khan Kas, kwam (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 32-33). Nog los van het voorgaande kan in ieder geval wel verwacht worden dat verzoeker kennis heeft van familieleden met wie hij zelf in direct of indirect contact stond. Zo kan op zijn minst redelijkerwijze worden verwacht dat hij voor de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties coherente verklaringen kan afleggen over de namen en leeftijden van zijn broers en zussen, leden van

zijn kerngezin, *quod non*. Waar verzoeker in het verzoekschrift andermaal stelt dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan foute vertalingen door de Oostenrijkse tolk, beaamt de Raad de conclusie van de commissaris-generaal dat vermeende vertaalproblemen geen afdoende verklaring kunnen bieden voor fouten in leeftijden en namen. Voorts verklaarde verzoeker de man van zijn zus R. – een familielid dat geenszins gezien kan worden als behorende tot verzoekers ruimere familie, zeker gelet op het gegeven dat zij in Charbagh wonen, een plaats die volgens de kaarten die door verzoeker in zijn verzoekschrift worden aangehaald binnen hetzelfde district ligt als zijn eigen dorp Dah Mazang – niet bij naam te kennen, om vervolgens te verklaren dat hij H. heet en, naast het gegeven dat hij ouder dan hem zou zijn, zijn leeftijd niet te kennen. Verzoeker verklaart dit door te stellen dat hij hem nooit ontmoette omdat hij tijdens het trouwfeest moest werken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Zelfs indien verzoeker daadwerkelijk niet aanwezig was op het huwelijk, is het nog steeds weinig waarschijnlijk dat hij H. nooit op een ander moment zou ontmoet hebben, gezien hij samen met verzoekers zus in hetzelfde district woont en verklaarde ook in de omgeving van zijn dorp te komen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Daarnaast kan ook van verzoeker verwacht worden dat hij enige kennis heeft over de vader van de neef bij wie hij onderdook vlak voor zijn vertrek richting Europa, daar hij daar toch enkele dagen heeft verbleven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Er kan aldus wel degelijk verwacht worden dat hij de werkzaamheden van deze oom zou kunnen meedelen. Tot slot, dat zijn moeder “*nooit echt iets over familieleden*” vertelde, kan verzoekers gebrek aan kennis, zoals hierboven weergegeven, evenmin vergoelijken, te meer hij verklaarde tot op heden in contact te staan met zijn familie, waaronder zijn moeder en dat zijn oudere broer F. M. in België verblijft. Verzoeker toont niet aan dat hij pogingen heeft ondernomen om meer over zijn familieleden te weten te komen.

2.3.5.3.1.3. Ten derde legt verzoeker voor de Belgische en Oostenrijkse asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn opleidingsniveau en zijn documenten. Zo verklaarde hij voor de Oostenrijkse asielinstanties acht jaar school te hebben gelopen, terwijl hij in België verklaarde nooit naar school te zijn geweest. Voorts verklaarde verzoeker in België dat hij geen andere documenten had in Afghanistan, dan deze die hij tijdens de administratieve procedure neerlegde, terwijl hij in Oostenrijk verklaarde dat hij zijn reispas in Turkije kwijt is geraakt. Verzoeker laat deze bevindingen, die pertinent zijn en steunen vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid en komt niet verder dan het algemeen aanhalen dat er mogelijks communicatieproblemen zijn geweest in Oostenrijk, wat echter geen bevredigende verklaring is om de tegenstrijdigheden op deze essentiële punten van zijn identiteit te verklaren. Met de algemene en ongefundeerde bewering dat tegenstrijdigheden in zijn verklaringen in Oostenrijk en België te wijten zouden kunnen zijn aan een mogelijks onnauwkeurige vertaling in Oostenrijk, kan verzoeker geenszins volstaan om aan te tonen dat of op welke wijze zich een probleem zou hebben voorgedaan in de vertaling. Verzoeker laat na om dit *in concreto* toe te spitsen op zijn verklaringen en toont niet aan dat, waar of op welke wijze deze foutief zouden zijn genoteerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift zelf aan dat hij de Iraanse tolk op zich wel kon verstaan.

2.3.5.3.1.4. Tot slot is verzoekers profiel als landarbeider niet geloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht het volgende gesteld:

“Ten slotte is ook uw profiel als landarbeider van een bedenkelijke geloofwaardigheid. U geeft namelijk aan dat u mee betrokken was bij de teelt en het snoeien van komkommer en tomaten. Dat snoeien houdt volgens u echter enkel in dat u onkruid moet verwijderen en dan de vruchten moet plukken. (CGVS p. 14) U vermeldt niet dat het, zeker bij tomaten, noodzakelijk is de zijscheuten bij te snoeien, wat bekend staat als ‘dieven’, om een goede oogst te krijgen. Dit is kennis die verwacht kan worden van iemand die uw beweerde beroep heeft uitgeoefend.”

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet betrokken was tijdens het volledige teelproces, daar hij enkel als dagarbeider werd ingezet waar het nodig was, bij het snoeien en oogsten. Hij besluit dat hij om deze reden geen kennis heeft van het volledige teelproces. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins verwachtte dat hij kennis etaleerde over het volledige teelproces van tomaten en komkommers om zijn profiel als landarbeider aannemelijk te maken. Zoals verzoeker in het verzoekschrift herhaalt, verklaarde hij dat hij in werd gezet voor het snoeien en oogsten van tomaten en komkommers (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Wanneer hem echter gevraagd wordt wat dat snoeien juist inhield, vermeldt hij onkruid verwijderen en vruchten plukken, maar niet dat het, zeker bij tomaten, noodzakelijk is de zijscheuten bij te snoeien, om een goede oogst te krijgen.

2.3.5.3.2. Daarnaast is verzoekers kennis over zijn beweerde regio van herkomst, het district Qhargayo in de provincie Laghman, ook gebrekkig.

2.3.5.3.2.1. Vooreerst geeft verzoeker wel degelijk blijk van een groot gebrek aan geografische kennis over zijn regio van herkomst. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Ten eerste geeft u blijk van een groot gebrek aan geografische kennis van uw regio. Ten eerste maakte u een fout bij de wegbeschrijving van uw woonplaats Dah Mazang naar uw laatste verblijfplaats Aziz Khan Kas, en dat in een wegbeschrijving die al erg summier was. U verklaart dat u langs Surkhakan reed, (CGVS p. 6) maar dat ligt niet tussen Dah Mazang en Aziz Khan Kas in. Ook kan u het landschap in de buurt van Aziz Khan Kas niet beschrijven (CGVS p. 33), ondanks dat uw enige levende familie daar verblijft en u daarheen vluchtte. Ten tweede is uw kennis van de gebieden in uw buurt die net buiten de provinciegrenzen van Laghman vallen, volledig onbestaande. U kan niet aangeven welke districten of zelfs provincies er aan Qarghayou grenzen (CGVS p. 32) en kan bij navraag ook geen plaatsnamen geven in Surkhrod, Behsud of Khogyani (CGVS p. 32-33), districten die tussen vijf en twintig kilometer van uw beweerde plaats van herkomst liggen. Nazar Abad, een plaats in Surkhrod die op minder dan tien kilometer van uw beweerde woonplaats gelegen is, kent u hoegenaamd niet (CGVS p. 33). U weet ten slotte ook niet of uw district aan Pakistan grenst (CGVS p. 33), hoewel zelfs de provincie Laghman nergens aan Pakistan grenst. Uw gebrek aan kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst danig, en de beperking van uw kennis tot de provinciegrenzen van Laghman doet vermoeden dat u zich weliswaar grondig heeft voorbereid, maar dat u zich daarbij beperkte tot de strikte administratieve grenzen van uw beweerde regio van herkomst.”

Verwijzend naar een aantal kaarten die hij in zijn verzoekschrift verwerkte, oppert verzoeker terecht dat hij geen fout maakte bij de wegbeschrijving van Dan Mazang naar Aziz Khan Kas. Uit deze kaarten blijkt duidelijk dat Surkhakan wel degelijk op de weg tussen deze twee plaatsen ligt. Dit neemt echter niet weg dat verzoekers wegbeschrijving tussen deze twee plaatsen desalniettemin erg summier is. Verder slaagt verzoeker er geenszins in de overige vaststellingen van de verwerende partij op basis waarvan terdege geconcludeerd wordt dat hij een gebrek aan geografische kennis heeft over zijn beweerde regio van herkomst, in een ander daglicht te plaatsen. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat hij het landschap in de buurt van Aziz Khan Kas niet kan beschrijven, betoogt verzoeker dat hij er slechts vijf dagen verbleef en dat hij de woning van zijn neef slechts uitzonderlijk verliet. In dit verband stelt de Raad dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker in die vijf dagen niets zou hebben opgevangen van hoe het landschap in de buurt eruit zag. Verzoeker stelt dan wel dat hij slechts uitzonderlijk buiten kwam en dat het donker was toen hij aankwam en vertrok (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 33), maar één stap buiten het huis is reeds voldoende om hier een beeld van te krijgen. Bovendien dook hij onder in het huis van zijn neef, die in die vijf dagen vermoedelijk wel iets zal gezegd hebben over de buurt waarin hij woonde. Zelfs indien verzoeker werkelijk de buurt van het huis van zijn neef niet gezien zou hebben, dan nog kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hier enige beschrijving van zou kunnen geven, gelet op het feit dat zijn familie daar nog steeds verblijft en hij nog steeds contact met hen heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12, 30). Het gebrek aan kennis inzake de overige elementen over de geografie van zijn beweerde regio van herkomst tracht verzoeker te verschonen door te stellen dat hij zijn dorp zelden tot nooit verliet. In dit verband herhaalt de Raad dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker niet enkel in zijn dorp verbleef, daar hij immers verklaarde nooit buiten zijn district te zijn geweest, wat impliceert dat hij wel degelijk buiten zijn dorp kwam (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 32-33). In het licht van het voorgaande kan wel degelijk verwacht worden dat verzoeker ook enig zicht zou hebben over de plaatsen die rond zijn district liggen.

2.3.5.3.2.2. Voorts is verzoekers kennis over de inwoners van het district Qhargayo zeer beperkt. Ten eerste kan verzoeker wel een aantal stammen opsommen die in zijn beweerde district voorkomen (Arab, Naser, Hodkel en Tarakhel), maar kent hij de Pashaï niet. Dit is opvallend daar dit een bevolkingsgroep is die nochtans ongeveer een kwart van de bevolking van zijn beweerde district van herkomst uitmaakt. Dat deze niet voorkomen in zijn dorp is niet meer dan een louter blote bewering. Zelfs in zoverre dit waar zou zijn, blijkt uit het voorgaande reeds dat verzoeker ook in de omgeving van zijn dorp, maar binnen de grenzen van zijn district is geweest, zodat het weinig waarschijnlijk is dat hij ook buiten zijn dorp nooit met een Pashaï in contact zou zijn gekomen. Ten tweede kan verzoeker, zoals hij in het verzoekschrift benadrukt, enkele namen opnoemen van overheidsfunctionarissen, doch kan hij over geen van hen meer vertellen dan hun naam. Voorts weet hij niet wie de talibanleider in zijn buurt was, kan hij geen enkel bekend talibanlid opnoemen en kan hij niet aangeven hoe de taliban hun geld verdienen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p.16-17, 33). Ten derde geeft verzoeker aan dat er geen

vluchtelingen in zijn district zijn, ook niet wanneer hem gevraagd wordt naar Surkhakan, waar nochtans een vluchtelingkamp gevestigd is op minder dan vijftien kilometer van zijn beweerde woonplaats (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 27, 33, 35).

2.3.5.3.2.3. Bovendien kan verzoeker geen concrete voorbeelden geven van recent gebeurde gevechten of incidenten. Wanneer hem hier meermaals naar gevraagd werd, kon hij enkel vaagweg verklaren dat hij vaak wakker schoot van explosies en schoten of dat hij hoorde dat er raketten werden afgevuurd en bommen ontploften (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 33-34). In het verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij vaak wakker schoot van explosies en schoten en stelt hij dat dit frequent gebeurde waardoor het niet evident is om één incident toe te lichten. Dat er frequent incidenten plaatsvonden in verzoekers beweerde regio van herkomst, kan geenszins verklaren waarom hij, een inwoner van deze regio, niet in staat zou zijn concrete incidenten te kunnen weergeven. Hierdoor kan juist des te meer van hem verwacht worden dat hij hiertoe in staat is. Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze incidenten meestal 's nachts plaatsvonden en dat hij zelf enkel incidenten had gehoord maar nooit had gezien, merkt de Raad nog op dat er kan worden verwacht dat hij hier de volgende dag over praatte met mensen of hierover hoorde tijdens het nieuws op de radio, waarnaar hij volgens zijn verklaringen luisterde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Gelet op het voorgaande kan aldus wel degelijk redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker enkele concrete incidenten kan opnoemen die zich in zijn beweerde regio hadden voorgedaan en zich niet beperkt tot vage en algemene verklaringen hieromtrent.

2.3.5.3.2.4. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker niet op de hoogte is van de 270 meter lange dijk die de overheid in Dah Mazang aanlegde vanaf 2014.

In het verzoekschrift stelt verzoeker vooreerst dat hij wel weet had van de dijk, maar dat dit hem niet dermate belangrijk leek om te vermelden. Het is voor hem onduidelijk waarom de verwerende partij hier zoveel belang aan hecht. De Raad merkt vooreerst op dat het gegeven dat verzoeker wel weet zou hebben gehad van het bestaan van de dijk een louter blote bewering is. Hoewel de *protection officer* meermaals poogde informatie bij verzoeker in te winnen inzake grote projecten van de overheid in zijn buurt, maakte hij hier nergens melding van. Dat hij dit niet deed omdat het hem niet belangrijk leek, houdt bovendien ook geen steek. De bouw bij zijn dorp van een dijk van meer dan 270 meter gedurende meerdere jaren kan als voldoende noemenswaardig gezien worden voor verzoeker om dit, wanneer hij hier werkelijk weet van zou gehad hebben en gevraagd werd naar projecten die door de overheid werden opgezet in zijn regio van herkomst, te vermelden.

Daarnaast betoogt verzoeker dat hij bijna nooit naar de rivier ging, die enkele kilometers verder dan zijn woonplaats lag. In dit verband merkt de Raad op dat één bezoek aan de rivier voldoende moet geweest zijn voor verzoeker om van het bestaan van een project met een dergelijke omvang te weten. Zelfs in zoverre verzoeker nooit zelf naar de rivier zou geweest zijn – *quod non in casu* – kan verwacht worden dat iemand hierover ooit sprak tegen hem. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog melding maakt van het gegeven dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel wees op de aanleg van wegen, waterpompen en elektriciteitsvoorzieningen in zijn regio, oordeelt de Raad dat deze verklaringen niet opwegen tegen dit opvallend gebrek aan kennis over de bouw van de dijk, een project met een omvang die moeilijk te missen is. Bovendien onderlijnt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen, zou hij dat al kunnen.

2.3.5.3.2.5. Tot slot stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een opsomming geeft van elementen die hij beweerdelijk niet weet over zijn geboorteplaats (eveneens over de plaats waar hij tot kort voor zijn vertrek heeft gewoond), maar dat er echter schijnbaar geen (of minstens onvoldoende) rekening gehouden wordt met de elementen die hij wel weet en die aantonen dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, met name inzake infrastructuurwerken, grote overstromingen acht tot negen jaar geleden in een dorp vlak onder Surkhakan en een aardbeving enkele jaren geleden die twee minuten duurde.

Gelet op het voorgaande heeft de verwerende partij een hele reeks aan elementen opgesomd op basis waarvan zij terecht oordeelde dat verzoekers kennis over zijn beweerde regio van herkomst gebrekkig is. Dat verzoeker wel kennis heeft over een beperkt aantal andere zaken, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Bovendien herhaalt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.3.5.3.3. Op basis van hetgeen voorafgaat beaamt de Raad dat er grote twijfels rijzen over verzoekers voorgehouden identiteit, over zijn voorgehouden afkomst uit het district Qhargayo in de provincie Laghman en zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

2.3.5.4. De commissaris-generaal oordeelt bovendien overigens terdege dat het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas ook blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen.

2.3.5.4.1. Vooreerst treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij stelt dat verzoeker het beroep van zijn vader, en bijgevolg ook niet de aanslag op diens leven en de problemen die zijn familie met de taliban ten gevolge hiervan ondervond, niet aannemelijk weet te maken. Zo wijst de commissaris-generaal terecht op het feit dat verzoeker zijn verklaringen over de job van zijn vader niet kan ondersteunen met documenten, op het feit dat hij verklaarde dat zijn familie geen overlevingspensioen ontving na de dood van zijn vader, hoewel hij stierf als de bodyguard van een directeur van de nationale veiligheidsdiensten, en het feit dat zijn broer tijdens zijn verzoek om internationale bescherming – in het kader waarvan geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtrelaas – het beroep van zijn vader ook reeds niet aannemelijk wist te maken, daar hij niet de minste informatie kan verschaffen over wat zijn vader deed.

In het verzoekschrift oppert verzoeker dat hij te jong was toen zijn vader als bodyguard werkte voor de directeur van de nationale veiligheidsdiensten en hij uiteindelijk om het leven kwam bij een aanslag, om zich hiervan nog veel te herinneren. Dat hij en zijn broer geen details konden geven over de job van hun vader, betekent volgens hem niet dat deze job niet aannemelijk is.

Hoewel verzoeker kan gevolgd worden waar hij (net als zijn broer F. M.) stelt dat hij jong was tijdens die periode – hij was toen namelijk 9 jaar – stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij (net als zijn broer F. M.) voldoende gedetailleerde verklaringen kan afleggen aangaande het beroep van zijn vader, die aan de oorsprong ligt van de problemen die zijn familie met de taliban heeft. Er kan namelijk verwacht worden dat verzoeker een zekere interesse zou tonen in de redenen van het gevaar dat hij loopt en dat hij zich inspant om alles over de oorzaken ervan te weten te komen. Zo heeft verzoeker na de dood van zijn vader nog ruim tien jaar in Afghanistan bij zijn moeder gewoond, aan wie hij hierover vragen zou kunnen stellen. Verzoeker staat, zo weze herhaald, nog steeds in contact met zijn moeder en zou aldus nog steeds informatie kunnen inwinnen hieromtrent. Verzoeker heeft tot op heden nagelaten dit te doen of toont het tegendeel alleszins niet aan.

Verzoeker jeugdige leeftijd toen verklaart ook niet waarom hij tot op heden geen documenten ter staving van de werkzaamheden van zijn vader kan voorleggen en waarom hij verklaarde dat zijn familie geen overlevingspensioen ontving na de dood van zijn vader, ondanks dat zijn vader wel een belangrijke functie uitvoerde.

Dat verzoeker, alsook zijn broer F. M. wiens asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, amper informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van zijn vader, in samenhang gezien met het feit dat verzoeker zijn verklaringen over de job van zijn vader niet kan ondersteunen met documenten en het feit dat hij verklaarde dat zij geen overlevingspensioen ontvingen na de dood van zijn vader, laat wel degelijk besluiten dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader, en bij uitbreiding de aanslag op diens leven en de problemen die zijn familie met de taliban ten gevolge hiervan ondervond, niet aannemelijk kan maken.

2.3.5.4.2. Daarnaast stelt de verwerende partij terecht dat verzoeker zijn acute vrees voor vervolging niet aannemelijk weet te maken. De bestreden beslissing luidt in dit verband terdege als volgt:

“Ten tweede weet u uw acute vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken. Ten eerste merkte het CGVS reeds in de beslissing over uw broer F. M. op dat uw familie ondanks de bedreigingen die geuit werden tijdens de twee à vier jaar na het overlijden van uw vader geen acties ondernam om uit de handen van de Taliban te blijven (Toekenning Subsidiäre Beschermingsstatus p. 2). Ook na zijn vlucht ondernamen u of uw familie geen verdere stappen om dit te bewerkstelligen. In de zes à zeven jaar tussen de vlucht van F. M. en die van uzelf (de behandelende PO maakte hier tijdens het persoonlijk onderhoud een rekenfout, waardoor daar steeds over vier jaar wordt gesproken. Dit is echter niet pertinent voor deze beslissing, nvdr) bleven jullie de hele tijd in hetzelfde huis wonen (CGVS p. 24), hoewel u wist dat de Taliban deze woonplaats kende. Zelfs na de dood van uw broer W. verbleef u nog vijftientwintig dagen in uw huis in Dah Mazang (CGVS p. 29). U verklaart weliswaar dat u zich daar verstopte, maar uw eigen huis, het adres waar de Taliban nota bene haar dreigbrieven afleverde, kan niet beschouwd worden als een logische verstopplaats.

Ten tweede verblijft de rest van uw familie nog steeds in Aziz Khan Kas bij uw neef (CGVS p. 28), waar hen al twee jaar lang niets overkomt, ondanks de dreigementen die de Taliban volgens u ook aan hun adres richtte indien u niet zou gehoorzamen (CGVS p. 30). U verklaart dat de Taliban hen daar niet kan vinden, maar dit is volledig ongeloofwaardig, aangezien het om de vaste woonplaats gaat van uw enige familieleden, die bovendien niet erg ver verwijderd is van uw eigen geboortedorp (CGVS p. 30-31).

Deze elementen samen leiden ertoe dat uw verklaringen over de acute vrees voor vervolging die u kent ten opzichte van de Taliban niet geloofwaardig zijn."

Ook deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift stelt verzoeker in dit verband dat zijn familie in relatieve veiligheid is omdat zij nog steeds ondergedoken leven bij zijn neef in Aziz Khan Kas. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee zijn verklaringen die hij reeds aflegde in het kader van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal bevestigt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 30). Dat verzoekers moeder en zussen daar na zijn vertrek in relatieve veiligheid kunnen wonen, ondanks de bedreigingen die de taliban ook aan hun adres zouden gericht hebben indien verzoeker niet zou gehoorzamen, ondersteunt de vaststelling van de commissaris-generaal juist dat verzoeker zijn acute vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban hen daar niet kunnen vinden, beaamt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat dit ongeloofwaardig is aangezien het om de vaste woonplaats gaat van verzoekers enige overige familie, die bovendien niet ver verwijderd is van zijn eigen geboortedorp (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 30-31). Dat verzoekers moeder en zussen probleemloos kunnen wonen bij zijn neef in Aziz Khan Kas omdat zij er ondergedoken leven, doet aan de voorgaande conclusie geen afbreuk. Gelet op het gegeven dat zij ondergedoken leven in de vaste woonplaats van verzoekers enige overige familie, die niet ver verwijderd is van zijn eigen dorp, is het weinig waarschijnlijk dat de taliban niet zouden achterhalen dat zij daar te vinden zijn. Dat zij bij zijn neef kunnen wonen omdat zij vrouwen zijn en door de taliban gerust gelaten worden, is een blote bewering die bovendien niet overeenstemt met verzoekers verklaringen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt namelijk dat zijn moeder ook op verschillende momenten doorheen zijn relaas door de taliban zou bedreigd geweest zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 27, 30). Zo stelt verzoeker letterlijk dat als de taliban hun woonplaats zouden achterhalen, zij hen niet zouden sparen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 31).

Verzoeker laat de overige overwegingen van dit motief volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.5.4.3. Tevens weet verzoeker zijn verklaringen over het gedrag van de taliban niet aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt hierover op pertinente wijze het volgende gesteld:

"Ten derde weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken. Ten eerste lieten zij dus in de zes à zeven jaar na de vlucht van uw broer F. M. niets van zich horen. U verklaart dit doordat u nog te klein was, en zegt dat ze jullie terug viseerden zodra jullie op het veld konden werken (CGVS p. 31). De Taliban stuurde dreigbrieven op waarin ze jullie opriepen om mee jihad te voeren vanaf één à twee maanden voor uw broer W. zich bij hen aansloot (CGVS p. 26), wat volgens uw verklaringen dan weer drie maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS p. 27). U werkte toen echter al vier of vijf jaar lang op de velden (CGVS p. 31), wat uw eerdere uitspraak dat ze jullie viseerden toen jullie op het veld konden werken tegensprekt. De Taliban trad hier dus erg terughoudend op.

Ten tweede is het niet aannemelijk dat de Taliban u en uw broer zou willen rekruteren als strijders. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U en uw broer hadden geen speciale vaardigheden, zoals u zelf toegeeft (CGVS p. 27) en bovendien is het ongeloofwaardig dat de Taliban jullie wilde rekruteren nadat ze jullie vader en broer hadden omgebracht, wat niet bepaald een reden tot loyaliteit zou zijn voor jullie. U geeft achter aan dat ze jullie net wilden rekruteren omdat uw vader eerder bij de overheid had gediend (CGVS p. 26), wat volstrekt onlogisch is.

Ten derde is het ongeloofwaardig dat W. zo snel zo vaak ingezet zou worden als strijder. Jullie leerden thuis niet schieten en hadden zelfs geen wapens in huis, maar toch werd W. binnen de twee maanden ingezet om meerdere gewapende aanvallen te plegen (CGVS p. 27). Bovendien is het ongeloofwaardig dat de Taliban de zoon en broer van hun slachtoffers zonder enige tijd voor opleiding of ideologische overtuiging een wapen in handen zou geven om zich in erg gevaarlijke situaties te begeven samen met hun eigen strijders. Dit nadat ze hem hadden moeten overtuigen door te dreigen zijn moeder en de rest van uw familie te doden (CGVS p. 27). U kan zelf ook niet verklaren waarom dit zo snel gebeurde (CGVS p. 28).

Ten vierde is het bevreemdend dat u en uw familie geen enkele compensatie kregen van de Taliban voor de dood van uw broer als martelaar voor hun zaak (CGVS p. 28-29). U kreeg bovendien al enkele dagen na het overlijden van uw broer als martelaar voor de Taliban nieuwe brieven aan om u te rekruteren (CGVS p. 28). U kreeg dus ook geen tijd om te rouwen voor uw overleden broer.

Ten vijfde kreeg u in de vijftwintig dagen na de dood van uw broer vijf dreigbrieven waarin stond dat u moest meestrijden met de Taliban (CGVS p. 29). De maliks van uw dorp hadden bij hun bemiddelingspogingen echter bekomen dat u tweeënhalve maand de tijd kreeg om u over te geven (CGVS p. 30), waardoor het volstrekt onlogisch is dat de Taliban u deze dreigbrieven bleef sturen.

Al deze elementen samen leiden ertoe dat uw verklaringen over het gedrag van de Taliban als ongeloofwaardig beschouwd worden, wat uw relaas danig ondermijnt."

Deze motieven zijn andermaal pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift oppert verzoeker, net als tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26, 31), dat het gegeven dat de taliban terughoudend optraden bij de rekrutering van verzoeker en zijn broer W., na de vlucht van hun broer F. M., kan verklaard worden door hun jonge leeftijd. Hij vervolgt zijn betoog in het verzoekschrift door te stellen dat de dorpsouderen lange tijd bemiddelend konden optreden en de situatie konden ontmijnen wanneer de druk hoog werd. Hij voegt hier nog aan toe dat dit veranderde op het moment dat verzoeker en zijn broer oud genoeg werden om te kunnen worden ingezet in de gewapende strijd en dat de bedreigingen toenamen waardoor W. zich bij de taliban aansloot.

De Raad verduidelijkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn broer W. dreigbrieven ontvingen waarin zij door de taliban opgeroepen werden om mee jihad te voeren vanaf één tot twee maanden voor W. zich bij hen aansloot, wat dan weer twee tot drie maanden voor verzoekers vertrek zou zijn geweest (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Op dat moment werkten verzoeker en zijn broer W. al vier of vijf jaar op het veld en was verzoeker al bijna vijftien jaar. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker, wanneer hij vertelde over deze eerste rekruteringspoging die de taliban aan de hand van dreigbrieven uitvoerde ten aanzien van hemzelf en zijn broer W. zes tot zeven jaar na het vertrek van F. M., geenszins melding maakte van het feit dat de dorpsouderen lange tijd bemiddelend konden optreden en de situatie konden ontmijnen wanneer de druk hoog werd, en dat de ze dit konden doen tot de taliban hen oud genoeg vond. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt slechts dat verzoeker sprak over een bemiddelingspoging door de dorpsouderen wanneer de taliban in een tweede poging om hem te rekruteren, enkele dagen na het overlijden van W. die omkwam nadat hij zich bij de taliban aansloot nadat hij zich in het licht van de eerste rekruteringspoging bij hen aansloot zodat zij de rest van de familie met rust zouden laten, dreigbrieven naar hem stuurden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26-28). Toen zouden de dorpsouderen ervoor gezorgd hebben dat hij nog 25 dagen had om zich bij hen aan te sluiten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 29-30). Het gaat dus geenszins op te stellen dat de taliban hen zes tot zeven jaar na het vertrek van F. M. met rust lieten omdat de dorpsouderen lange tijd bemiddelend zouden kunnen opgetreden hebben, en al zeker niet omdat zij dit zo lang konden doen omdat zij al die tijd te jong zouden geweest zijn. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, blijkt dit bovendien geenszins uit de verklaring van de dorpsouderen en de dreigbrief die hij

tijdens de administratieve procedure neerlegde en opnieuw voegt bij het verzoekschrift. Deze verklaringen over het gedrag van de taliban kunnen aldus geenszins als geloofwaardig worden beschouwd. Bovendien rechtvaardigt dit, in samenhang gezien met de voorgaande vaststelling dat verzoekers familie in hun huis in Dah Mazang bleef wonen gedurende zes tot zeven jaar na het vertrek van F. M., wel degelijk de conclusie dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat er acute dreiging van de taliban bestaat in zijn hoofde.

Waar verzoeker verder in het verzoekschrift betoogt dat het gegeven dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, zoals door de verwerende partij aangehaald werd, impliceert dat dit dus wel degelijk gebeurt en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, en dat hij net als zijn broer W. onder druk werd gezet om zich bij de taliban aan te sluiten, oordeelt de Raad het volgende. Uit algemene informatie blijkt wel degelijk dat de taliban in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering. In het geval van verzoeker en zijn broer dient echter te worden vastgesteld dat zij geen speciale vaardigheden hadden waardoor hun gedwongen rekrutering verklaard zou kunnen worden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26-27). Bovendien is het ook opmerkelijk dat de taliban hen gedwongen zouden willen rekruteren nadat zij hun vader en broer hadden omgebracht, wat niet bepaald een reden is voor hen om loyaliteit te tonen ten aanzien van de taliban. De verklaring die verzoeker in dit verband aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, namelijk dat de taliban hen wilden rekruteren juist omdat hun vader bij de overheid had gediend en dat zij, nadat hun vader en broer A. door de taliban werden vermoord, enkel gespaard zouden blijven op voorwaarde dat ze zich bij hen aansloten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26-27), is in het licht van het voorgaande geenszins logisch.

Verzoeker laat de overige overwegingen van dit motief volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.5.4.4. Verder zijn verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal over de dood van zijn broer W. tegenstrijdig met de verklaringen die hij hierover aflegde voor de Oostenrijkse asielinstanties en bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo vermeldde verzoeker in Oostenrijk zelfs niet dat W. overleden was en verklaarde hij dat hij nog thuis woonde (administratief dossier, map landeninformatie). Op 14 september 2020 gaf hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer aan dat W. tweeënhalve jaar voor die datum om het leven kwam (administratief dossier, "vragenlijst CGVS", vraag 5), dus in het voorjaar van 2018, om tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 26 juli 2021 dan weer te verklaren dat W. zich pas twee à drie maanden voor verzoekers vertrek aansloot bij de taliban, dus in het najaar van 2019, en dat hij om het leven kwam één maand voor zijn vertrek (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26, 28).

In zoverre verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen voor de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties tracht te verklaren door problemen met de Oostenrijkse tolk, merkt de Raad, los van de *supra* reeds gemaakte algemene bedenkingen in dit verband, op dat verzoekers verklaringen voor de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties over het lot van zijn broer W., een essentieel element in zijn asielrelaas, dermate verschillend zijn, dat een communicatie- of vertaalprobleem geenszins kan ingeroepen worden ter verschoning hiervan. Bovendien kan dit niet verklaren waarom verzoeker ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal de dood van zijn broer W. met bijna twee jaar verschil in de tijd situeerde.

2.3.5.4.5. Bovendien zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig met de documenten die hij neerlegde. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende gesteld:

"Ten vijfde zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de documenten die u neerlegde. U verklaarde ten eerste dat alle dreigbrieven die u na de dood van W. kreeg, u opriepen om u aan te sluiten bij de Taliban. De dreigbrief die u neerlegde bevat echter enkel de opdracht u over te geven aan de Taliban omdat ze u ter dood veroordeeld hebben. Ten tweede verklaarde u dat uw broer A. gedood werd toen hij 's nachts terugkeerde van een naburige moskee, en kan u zelfs aangeven dat dit naast een val gebeurde (CGVS p. 24). In de brief van de maliks die u neerlegde staat echter dat uw broer verdween zonder dat iemand wist of hij nog leefde of stierf. Ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw relaas verder."

In het verzoekschrift tracht verzoeker dit te verschonen door te stellen dat hij slechts zeer jong was toen zijn vader en oudste broer stierven.

De Raad stelt vooreerst vast dat de dreigbrief enkel het dreigement bevat dat de taliban op dat moment uitten ten aanzien van verzoeker. Gelet op het feit dat verzoeker deze dreigbrief ontving enkele maanden voor zijn vertrek richting België, was verzoeker bijna achttien jaar op dat moment. Dat verzoeker jong was ten tijde van het overlijden van zijn vader en broer verklaart overigens geenszins waarom verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de dreigbrief.

De verklaring van de dorpsouderen heeft wel betrekking op (de werkzaamheden van zijn vader en) het lot van zijn broer A. en beschrijft dus evenementen van toen verzoeker negen jaar oud was. Voor zover verzoeker dit in het voorliggende verzoekschrift tracht toe te schrijven aan het tijdsverloop sedert de door hem aangehaalde en in de brief vernoemde gebeurtenissen, dient te worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Gelet op het gegeven dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder hem over het lot van zijn broer A. vertelde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 25) kan het tijdsverloop sedert de feiten aangaande het lot van zijn broer A., wat deel uitmaakt van de essentie van verzoekers relaas, de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat zijn broer A. vermoord werd terwijl er in de verklaringen van de dorpsouderen staat dat hij verdween zonder dat iemand wist of hij nog leefde of niet, dan ook in het geheel niet verklaren.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van deze tegenstrijdigheden.

2.3.5.4.6. De commissaris-generaal stelt voorts terdege vast dat verzoekers verklaringen over zijn broer A. en over het relaas over de vlucht van zijn broer F. M. tegenstrijdigheden bevatten met wat zijn broer F. M. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde. De bestreden beslissing overweegt in dit verband het volgende:

*“**Ten zesde** bevatten uw verklaringen over uw broer A. tegenstrijdigheden met die van uw broer F. M. over dezelfde gebeurtenis. Ten eerste verklaarde u dat de dreigbrieven die jullie kregen voor de dood van A. de boodschap bevatten dat uw familie niet gespaard zou worden door jullie banden met de overheid (CGVS p. 24). F. M. gaf echter aan dat deze dreigbrieven een verbod inhielden om nog naar school te gaan (CGVS F. p. 11). Ten tweede verklaarde u dat uw A. gedood werd bij een waterval toen hij 's nachts terugkeerde van een naburige moskee (CGVS p. 24). F. M. verklaarde daarentegen dat A. onderweg was naar school toen hij neergeschoten werd (CGVS F. p. 10). Ten derde werkte A. volgens uw verklaringen als arbeider in dienst (CGVS p. 24), volgens de verklaringen van F. M. werkte hij echter op jullie eigen land. (CGVS F. p. 6) Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.*

***Ten zevende** bevat uw relaas over de vlucht van uw broer F. M. tegenstrijdigheden met wat hij zelf verklaarde ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat de Taliban F. M. probeerde te rekruteren om samen met hen te strijden (CGVS p. 25). Hij verklaarde zelf echter niets over rekruteringspogingen, maar zei dat de Taliban naar jullie huis kwam omdat ze hem wilden vermoorden (CGVS F. p. 12) U verklaarde bovendien dat dit vrijwel onmiddellijk na de dood van uw andere broer A. gebeurde (CGVS p. 25), uw broer sprak over één of twee jaar later. (CGVS F. p. 12) Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.”*

Deze motieven zijn andermaal pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker betoogt hieromtrent in het verzoekschrift dat het gegeven dat er sprake zou zijn van kleine tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en het relaas van zijn broer F. M., het gevolg is van het feit dat er tien jaar zit tussen de verzoeken om internationale bescherming van hemzelf en van zijn broer en van het feit dat hij op het moment dat zijn broer vertrok nog een kind was. Hij voegt hieraan toe dat bepaalde herinneringen doorheen de jaren vervaagd zijn. Dit kan, aldus verzoeker, dan ook perfect logisch worden verklaard en doet geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker hiermee de vaststellingen die in dit kader worden gedaan in de bestreden beslissing tracht toe te schrijven aan het tijdsverloop sedert de vlucht van zijn broer F. M. (en de periode waarin zijn broer A. nog in leven was), dient te worden herhaald dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Gelet op het gegeven dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder hem over het vertrek van zijn broer F. M. (en, zo weze herhaald, over het lot van zijn broer A.) vertelde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 25), kan het tijdsverloop sedert de aangehaalde feiten, die deel uitmaken van de essentie van verzoekers relaas, de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn broer A. en over het relaas over de vlucht van zijn broer F. M. tegenstrijdigheden bevatten met wat zijn broer F. M. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde, dan ook in het geheel niet verklaren.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift ook hier niet verder dan het minimaliseren van deze tegenstrijdigheden, hetgeen geenszins een dienstig verweer is.

2.3.5.4.7. Verder stelt de commissaris-generaal terecht het volgende:

*“**Ten slotte** is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan vier dagen in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen. Bovendien is uw verklaring over de reisweg die u volgde tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover aflegde in Oostenrijk. U verklaarde namelijk met de auto naar Iran te zijn gereisd (CGVS p. 18-19), waar u in Oostenrijk zei dat u van Kabul naar Teheran vloog met het vliegtuig (LPD p. 4). Ook voor dit punt geldt uw opmerking dat de tolk het Dari niet voldoende machtig was niet, te meer daar u aangaf alles wat hij zei begrepen te hebben (LPD p. 7).”*

Verzoeker laat dit motief volledig onverlet zodat dit, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

2.3.5.4.8. De vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met het niet aanvragen van internationale bescherming in de Europese landen waarlangs verzoeker naar België reisde, acht de Raad dan weer overtuigend.

2.3.5.5. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht het volgende:

*“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 26 juli 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”*

Verzoeker laat ook deze overwegingen volledig onverlet, zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.5.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.7. Bij zijn aanvullende nota van 29 augustus 2023 voegt verzoeker nog een brief van zijn broer F. M., brieven van vrienden en zijn werkgever, documenten die zijn werk en integratie dienen te bewijzen en een brief van de dorpshoofden.

Wat betreft de brief van verzoekers broer F. M. die in België in 2012 subsidiaire bescherming kreeg en ondertussen de Belgische nationaliteit verwierf, waarin deze verzoekers relaas bevestigt, merkt de Raad op dat uit de beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming die in hoofde van F. M. werd genomen blijkt dat er ook in zijn geval geen geloof werd gehecht aan het door hem voorgehouden relaas dat sterk gelinkt is aan het relaas van verzoeker. Deze verklaring kan, mede gelet op deze vaststelling, dan ook geen afbreuk doen aan de bovenvermelde pertinente vaststellingen onder punt 2.3.5.4. Waar hij voorts bevestigt dat verzoeker zijn hele leven in Dah Mazang en Aziz Khan Kas heeft gewoond, kan deze verklaring echter geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen die onder punt 2.3.5.3. in dit verband gedaan werden, en op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio. Waar F. M. nog stelt dat verzoeker mentale problemen heeft door de dingen die hij gezien heeft en dat hij daarom zijn interview niet goed heeft kunnen afleggen, merkt de Raad nog op dat verzoeker doorheen de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming nergens melding maakte van enige mentale problemen en dat deze vermeende mentale problemen niet verder geconcretiseerd of gestaafd worden.

Voorts kan ook de brief van de dorpshoofden, waarin verzoekers herkomst en relaas wordt bevestigd, geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Aan dit attest kan immers geen bewijswaarde worden toegekend daar het een nadrukkelijk en uitgesproken gesolliciteerd karakter vertoont en duidelijk werd opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming.

De overige documenten zijn niet van dien aard dat zij de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.3.5.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.9. In zijn aanvullende nota van 29 augustus 2023 oppert verzoeker nog dat hij bij terugkeer zal worden vermoord door de taliban of de lokale bevolking omdat hij door zijn verblijf in Europa volledig verwesterd is en tegen de normen en waarden is die vandaag gelden in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25

e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige

overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota benadrukt dat hij verwesterd is door zijn verblijf in Europa. Hij maakt evenwel nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad herinnert eraan dat het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 31 juli 2020 20,71 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 1,6 jaar. Verzoeker verklaarde midden 2019 uit Afghanistan te zijn vertrokken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Dit betekent dat verzoeker, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met deze standaarddeviatie, bij zijn vertrek uit Afghanistan net wel of net nog niet meerderjarig was. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan al was gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds juli 2020, zonder verdere invulling ervan, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker verklaarde nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12 en bevestigd ter terechtzitting). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Ook de door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 29 augustus 2023 gevoegde documenten vermogen niet aan te tonen dat verzoeker verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd zal worden. Zo voegt hij een arbeidscontract van onbepaalde duur toe, dat inging op 24 september 2022 voor een bedrijf gespecialiseerd in de productie van ventilatiekanalen en toebehoren. Dat verzoeker werkwilgig is, al drie jaar in België werkt zoals hij ter terechtzitting verduidelijkt en zich wil integreren is lovenswaardig en toont aan dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, maar maakt nog niet dat hij dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Voorts voegde verzoeker ook een aantal verklaringen van zijn werkgever, vrienden en zijn broer F. M. bij zijn aanvullende nota, waaruit blijkt dat verzoeker scholing zou hebben gelopen om Nederlands te leren en dat hij goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving. In dit verband kan ook gewezen worden op het schoolattest waaruit blijkt dat verzoeker ingeschreven was voor het onthaaltraject voor anderstalige nieuwkomers voor het schooljaar 2020-2021 en op de e-mail waaruit blijkt dat hij op 3 oktober 2023 een afspraak had bij ‘Atlas’. De Raad stelt vast dat hij ook hiermee onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Wat betreft verzoekers (niet-gestaafde) verklaring dat hij de Nederlandse taal heeft geleerd, oordeelt de Raad dat dit op zich geen risico op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering aantoont. Dat hij inmiddels het Nederlands in enige mate beheerst, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt bovendien dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Voorts bevat zijn aanvullende nota een foto, waarover hij ter terechtzitting verklaart dat hij hierop afgebeeld staat samen met zijn Belgische vriendin. De Raad stelt eerst en vooral vast dat uit deze foto geenszins blijkt dat verzoeker een (langdurige) relatie heeft met een Belgische vrouw. Bovendien merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een relatie zou hebben met een Belgische vrouw als dusdanig niet kan worden afgeleid dat hij een gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld

wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een blote bewering die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt, te weten dat hij tegen de normen is die vandaag in Afghanistan heersen. Hij geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij zich gedragingen en westerse waarden en normen zou hebben eigen gemaakt die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen en dat hij deze daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt eveneens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.5.10. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Hoewel de verwerende partij terecht vragen stelt bij verzoekers beweerde recente herkomst uit de Afghaanse provincie Laghman, stelt de Raad vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker te dezen verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, onderstreept de Raad dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Wat betreft het gegeven dat verzoekers broer, F. M. in België in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker niet kan volstaan met een verwijzing hiernaar om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Hij dient daarentegen concrete feiten of omstandigheden aan te tonen op basis waarvan het voldoende aannemelijk kan worden geacht dat het risico op vervolging of ernstige schade zich in zijn hoofde materialiseert. Verzoeker laat zulks echter geheel na.

De Raad benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Het loutere feit dat zijn broer in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoeker internationale bescherming te verlenen.

In de bij de aanvullende nota van 29 augustus 2023 gevoegde brief van verzoekers broer F. M., bevestigt deze laatste verzoekers relaas en dat verzoeker zijn hele leven in Dah Mazang en Aziz Khan Kas heeft gewoond. Deze verklaring kan echter, zo weze herhaald, geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen die onder de punten 2.3.5.3. en 2.3.5.4. in dit verband gedaan werden, en op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst en evenmin aan zijn asielrelaas. Voorts betogen F. M. alsook verzoekers advocaat ter terechtzitting dat zij niet begrijpen waarom de commissaris-generaal enerzijds gelooft in de beweerde regio van herkomst van F. M., hem op grond van de problemen daar toen de subsidiaire beschermingsstatus toekende en niet betwist dat verzoeker zijn broer is, en anderzijds geen geloof hecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst. In dit verband herhaalt de Raad de bovenvermelde stelling dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Het weze herhaald dat genoegzaam is komen vast te staan, omwille van meerdere pertinente bevindingen, dat aan verzoekers beweerde regio van herkomst geen geloof kan worden gehecht. Overigens, dat verzoekers broer tot aan zijn vertrek in zijn regio van herkomst zou hebben gewoond, toont nog niet aan dat verzoeker in al die jaren erna daadwerkelijk ook daar zou hebben verbleven.

2.3.6.5. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS